

т. е. не е причислена въ книги тѣ на священно то Писаніе. Нъ това тѣхно пустословіе, явно ся посрамява отъ Апостолскый тѣ съборъ, кой то въ 85 правило, Маккавейскы тѣ книги причислява при другы тѣ св. книги. Глѣдай кормчѣжъ книгъ, листъ 24.

Въ книгъ Товіѣжъ, въ главѣ четвъртѣ ся говори: хлѣбъ тѣ си и вино то си, давай при погребеніе то на праведный тѣ, и не яшь го, нито го пій съсъ грѣшны тѣ. Тука по общо то на черковны тѣ учители тълкуваніе, писаніе то заповѣдва да поставяме трапезъ за сиромасы тѣ въ врѣмя то на погребеніе то, или въ врѣмя то на нѣкой помянъ на починжлы тѣ: Така и на священницы тѣ за да ся молять за душы тѣ. Тоя обычай е былъ въ прѣвенствующѣ тѣ Черковѣжъ, и е достигнжлъ до наши тѣ врѣмяна. Такыва трапезы за умрѣлы тѣ сѣ ся прѣдлагали въ древни тѣ врѣмена на священницы тѣ и сиромасы тѣ въ притворы тѣ черковны; а послѣ е възбранено отъ съборы тѣ, да бывать при черковы тѣ, освѣнь въ домове тѣ по произволеніе то на всякого.

Рече же Неоммѣнъ снхѣ своей: благословенъ естъ Господемъ, яко не остави милости своея съ живыми и со умершими. (русь. гл. 2. ст. 30).

Варухъ ся моли: Господи Вседержителю Боже Израитевъ, нѣ помяни не правдъ Отець нашихъ. [Гл. 3. ст. 4. и 5].

Въ второ то посланіе къмъ Тимотея, въ гла-